

PRZEKRÓJ

P O D A T K O W Y

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Możliwość zastosowania zwolnienia z obowiązku przygotowania dokumentacji cen transferowych dla transakcji przejęcia , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.337.2025.1.SJ/AP	3
W przypadku korekty wystawionej ze względu na błąd w ilości lub cenie towarów (korekta zmniejszająca), fakturę korygującą należy ujmować wstecz, tj. w okresie pierwotnego odliczenia VAT , wyrok NSA z 13 stycznia 2026 r., I FSK 211/23	4

Możliwość zastosowania zwolnienia z obowiązku przygotowania dokumentacji cen transferowych dla transakcji przejęcia, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 września 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.337.2025.1.SJ/AP

W przedmiotowej sprawie spółka [dalej: Spółka Przejmująca, Wnioskodawca, Spółka] wystąpiła z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie możliwości zastosowania zwolnienia z obowiązku sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych dla transakcji połączenia przez przejęcie na podstawie art. 11n pkt 1 ustawy CIT.

We wniosku Spółka wskazała, iż połączenie zostało przeprowadzone metodą łączenia udziałów bez zamykania ksiąg rachunkowych spółek przejmowanych na dzień 1 sierpnia 2024 r., a podmioty uczestniczące w transakcji miały odmienne lata podatkowe (Spółka Przejmująca oraz jedna ze spółek przejmowanych - rok kalendarzowy, podczas gdy druga spółka przejmowana - rok niepokrywający się z rokiem kalendarzowym). W efekcie przedmiotowego połączenia przeprowadzonego z zachowaniem kontynuacji działalności wyniki spółek przejmowanych zostały rozpoznane i wykazane w księgach rachunkowych oraz deklaracji CIT-8 Spółki Przejmującej za okres rozpoczynający się 1 stycznia 2024 r., a zakończony 31 grudnia 2024 r.

Zdaniem Wnioskodawcy, przesłanki zastosowania zwolnienia z art. 11n pkt 1 ustawy CIT powinny być analizowane wyłącznie w odniesieniu do roku podatkowego Spółki Przejmującej, przy uwzględnieniu zagregowanych wyników wszystkich podmiotów uczestniczących w połączeniu, a ich łączne spełnienie w tym okresie uprawnia Wnioskodawcę do skorzystania ze zwolnienia z obowiązku dokumentacyjnego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Spółka argumentowała, iż przyjęcie roku Spółki Przejmującej jako właściwego do analizy pod kątem spełnienia warunków przewidzianych dla omawianego zwolnienia wynika ze sposobu dokonania przejęcia oraz faktu, iż w jego rezultacie nie doszło do zamknięcia ksiąg rachunkowych, a tym samym również i lat podatkowych przejmowanych spółek.

Dyrektor KIS zgodził się ze stanowiskiem Wnioskodawcy i wskazał, iż choć Spółka Przejmująca jako sukcesor podatkowy spółek przejmowanych będzie miała co do zasady obowiązek sporządzenia dokumentacji cen transferowych, w tym w odniesieniu do transakcji dokonywanych przez spółki przejmowane, to w przypadku transakcji połączenia przez przejęcie będzie ona uprawniona do skorzystania ze zwolnienia na podstawie art. 11n pkt 1 ustawy CIT.

Kwestia możliwości zastosowania zwolnienia z obowiązku dokumentacyjnego dla transakcji połączenia podmiotów w kontekście tzw. zwolnienia dla transakcji krajowych budzi wątpliwości. Wynikają one z wymogów, jakie zwolnienie to stawia stronom transakcji – obie nie mogą ponieść straty w okresie, w jakim realizowana jest transakcja. Jak jednak potwierdzić spełnienie tego warunku dla podmiotu przejmowanego, który nie ustala indywidualnie wyniku podatkowego i nie składa deklaracji CIT-8 za okres do dnia połączenia?

W praktyce dotychczas część podatników odczytywało omawiane przepisy w ich dosłownym/ściśłym brzmieniu i przyjmowało, że skoro spółka przejmowana nie wykazała jakiegokolwiek wyniku podatkowego (ani dochodu, ani straty podatkowej), gdyż nie złożyła ona odrębnego zeznania podatkowego, to w konsekwencji można uznać, iż przesłanka braku straty podatkowej jest spełniona. Nie było natomiast wykluczone, że z uwagi na ścisły charakter wszelkich wyłączeń podatkowych wobec braku możliwości bezpośredniego potwierdzenia braku wykazania straty dla spółki przejmowanej, stosowanie zwolnienia dla transakcji krajowych przy połączeniach mogło być kwestionowane.

Omawiana interpretacja indywidualna rozwiewa wątpliwości w tym zakresie i jednoznacznie wskazuje, iż skoro w przypadku połączenia przeprowadzanego na otwartych księgach jedyną stroną mogącą zostać poddaną analizie pod kątem spełnienia przesłanki dotyczącej braku straty podatkowej jest Wnioskodawca, to weryfikacja wyniku podat-

kowego Spółki Przejmującej za jej rok podatkowy z uwzględnieniem danych spółek przejmowanych jest wystarczająca do zastosowania przedmiotowego zwolnienia.

Jednocześnie, wydaje się, iż wnioski płynące z komentowanej interpretacji można również rozciągnąć na inne transakcje realizowane przez spółkę przejmującą ze spółką przejmowaną w roku ich połączenia, np. transakcji towarowych lub usługowych przekraczających progi dokumentacyjne. Te również mogą korzystać ze zwolnienia krajowego i być ujmowane jedynie w informacji o cenach transferowych (TPR-C).

W tym kontekście warto wspomnieć, iż w przypadku połączenia bez zamykania ksiąg rachunkowych obowiązek złożenia informacji TPR spoczywa wyłącznie na spółce przejmującej, również w zakresie transakcji realizowanych wcześniej przez spółkę przejmowaną.

JOANNA BIAŁOBRZEWSKA
DORADCA PODATKOWY

W przypadku korekty wystawionej ze względu na błąd w ilości lub cenie towarów (korekta zmniejszająca), fakturę korygującą należy ujmować wstecz, tj. w okresie pierwotnego odliczenia VAT, wyrok NSA z 13 stycznia 2026 r., I FSK 211/23

Spółka prowadząca działalność w zakresie dystrybucji opon wystąpiła do Dyrektora KIS z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w przedmiocie VAT wskazując, że w określonych przypadkach dokonuje obniżenia podstawy opodatkowania oraz VAT należnego poprzez wystawianie faktur korygujących (korekta in minus). Jednocześnie, występują przypadki korygowania przez dostawców faktur zakupowych otrzymanych przez Spółkę, ze względu na błędy/pomyłki co do ilości lub ceny kupowanych przez nią towarów lub usług. Co do zasady, jeśli pracownicy Spółki wykryją błąd w cenie lub ilości towarów na fakturze zakupowej, kontaktują się z dostawcą w celu potwier-

dzenia tego faktu oraz wystawienia faktury korygującej. Zdarza się również, że Spółka akceptuje i księguje fakturę korygującą otrzymaną bez wcześniejszego kontaktu z jej wystawcą (gdy dostawca zauważył błąd samodzielnie, wystawił fakturę korygującą i nie budzi ona wątpliwości Spółki).

Zdaniem Spółki, w przypadku błędu w ilości albo w cenie kupowanych towarów lub usług, co do których fakt wystąpienia błędu/pomyłki był uzgadniany w formie korespondencji elektronicznej pomiędzy Spółką oraz dostawcą (jedna ze stron wychwyciła błąd/pomyłkę – druga strona uznała błąd/pomyłkę) właściwą datą obniżenia podatku naliczonego będzie miesiąc, w którym dojdzie do uznania błędu/pomyłki przez ostatnią ze stron (ewentualnie w miesiącu otrzymania faktury korygującej, jeśli Spółka nie dokonuje z wystawcą ustaleń w zakresie jej zasadności), tj. na zasadach ogólnych wynikających wprost z art. 86 ust. 19a ustawy VAT.

Dyrektor KIS stanął na stanowisku, że w wypadkach wskazanych przez Spółkę (tj. faktury otrzymane od dostawców od samego początku zawierają dane niezgodne z rzeczywistością, np. ilość towarów jest niezgodna z dokonaną dostawą), wystąpi obowiązek skorygowania faktury pierwotnej „wstecz”, a zastosowanie znajdzie art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy VAT. Wyjątkiem będą jedynie sytuacje, kiedy korekta będzie związana z przyczyną, która wystąpiła już po dokonaniu dostawy. Uznał, że wówczas korekta będzie odbywała się „na bieżąco”. Spór trafił do WSA w Warszawie, a następnie do NSA.

NSA zgodził się z Dyrektorem KIS uznając, że w sytuacji, gdy pierwotna faktura od samego początku nie odzwierciedlała rzeczywistego zdarzenia gospodarczego (ponieważ w wyniku pomyłki wskazywała zawyżoną ilość lub wartość towarów) to w odniesieniu do kwoty zawyżenia nigdy nie powstało prawo do odliczenia VAT naliczonego po stronie nabywcy (Spółki). Prawo do odliczenia mogło być realizowane wyłącznie w takim zakresie, w jakim faktura dokumentowała realne zdarzenie gospodarcze. Tym samym, korekty zmniejszającej VAT naliczony Spółka powinna dokonywać „wstecz”. Dopuszczenie ujęcia przez nabywcę faktury korygującej „na bieżąco” prowadziłyby do nieakceptowalnej sytuacji, w której mógłby on tymczasowo korzystać z prawa do odli-

czenia na podstawie faktury niewłaściwej – zawyżającej wartość VAT.

Co do zasady, kierunek zaprezentowany przez NSA jest słuszny i spójny z ogólnymi zasadami systemu VAT. W mojej ocenie ma znaczenie dla praktyki rozliczania korekt in minus (zmniejszających wartość VAT) nie tylko przez nabywców, ale pośrednio również przez sprzedawców – jest argumentem za tym, aby przy niektórych pomyłkach w fakturowaniu sprzedawcy korygowali zawyżoną kwotę VAT w tym samym okresie, w którym rozliczyli pierwotną fakturę, pomijając skomplikowane wymogi dotyczące uzgodnienia warunków korekty (art. 29 ust. 13 i nast. ustawy VAT).

Powyższe wnioski oparte są na podejściu – potwierdzonym w komentowanym wyroku NSA – że skoro w odniesieniu do zawyżonej wartości faktury sprzedaż faktycznie nie wystąpiła, to prawo do odliczenia w tym zakresie nigdy nie powstało (w tej części mamy do czynienia z tzw. „pustą fakturą” w rozumieniu art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy VAT). W konsekwencji, przy rozliczeniu faktury korygującej in minus wystawionej ze względu na udokumentowanie części transakcji, która nigdy nie wystąpiła, nabywca nie stosuje zasad wynikających z art. 86 ust. 19a ustawy VAT tj. ujmowania korekty „na bieżąco”, ale „cofa się” z korektą do pierwotnego miesiąca odliczenia (koryguje VAT naliczony „wstecz”).

Idąc dalej, jeśli przyjmujemy, że nabywca musi skorygować „wstecz” VAT błędnie odliczony (ponieważ VAT przysługujący do odliczenia nie istniał), to analogiczne zasady powinny w mojej ocenie obowiązywać sprzedawcę.

Oznacza to, że w przypadku niektórych typów błędów (w mojej ocenie zwłaszcza w przypadkach zdublowania faktury lub wystawienia jej pomyłkowo na nieprawidłowe dane nabywcy, a następnie „wyzerowania”), sprzedawca powinien być uprawniony do ujmowania wystawionej przez siebie faktury korygującej w okresie powstania pierwotnego obowiązku podatkowego („wstecz”) – skoro faktura pierwotna dokumentowała świadczenia częściowo niedokonane (zawierała kwotę VAT, która

nigdy nie powinna znaleźć się w deklaracji VAT, zgodnie z praktyką wynikającą z art. 108 ustawy VAT). Sprzedawca powinien więc mieć prawo do odzyskania tak zawyżonego VAT natychmiast, bez czekania na formalne potwierdzenia prawidłowości korekty od kontrahenta. Tym samym, nie znalazłby zastosowania art. 29a ust. 13 i nast. ustawy VAT, który warunkuje ujęcie korekty od uzgodnienia i spełnienia jej warunków.

Z punktu widzenia spójności systemowej trudno mi zaakceptować sytuację, w której ten sam błąd (zawyżenie kwoty VAT należnego na fakturze ze względu na zafakturowanie sprzedaży, do której nigdy nie doszło) skutkowałby eliminacją odliczenia u nabywcy już w pierwotnym okresie (ponieważ nigdy nie powstało), natomiast po stronie sprzedawcy uzależniony był od uzgodnienia (a więc skorygowanie VAT należnego następowałoby po pewnym czasie).

Co ciekawe, powyższe niekonsekwentne podejście zaprezentował Dyrektor KIS w interpretacji indywidualnej leżącej u podstaw analizowanego wyroku NSA, tj. organ przyjął, że faktura korygująca wystawiona z opisanych wyżej powodów powinna zostać ujęta w JPK_VAT przez sprzedawcę „na bieżąco”, a przez nabywcę „wstecz”. Ze względu na zakres zarzutów podatnika (które dotyczyły art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy VAT), wyrok NSA nie podjął omówionej wyżej relacji między przepisami regulującymi zasady ujmowania korekt in minus po stronie sprzedażowej i zakupowej.

Z tych powodów – mimo że kierunek rozstrzygnięcia NSA oceniam jako prawidłowy – w przypadku stosowania tego podejścia w praktyce konieczne byłoby każdorazowe analizowanie okoliczności wystawienia danej faktury korygującej. Warto również zauważyć, że od 1 lutego 2026 r. zasady rozliczania korekt in minus (w tym konieczność uzgadniania warunków korekty z kontrahentem) ulegną zmianie w związku z wejściem w życie obowiązkowego KSeF.

EWELINA CHYLIŃSKA
STARSZY KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW

ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Rozliczanie w VAT w przypadku sprzedaży wyrobów gotowych i form do produkcji tych wyrobów , wyrok NSA z 26 września 2025 r., sygn. I FSK 1233/22	8
Kwestia ustalenia momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT z tytułu wpłaconego wadium w ramach przetargu dotyczącego sprzedaży nieruchomości , wyrok NSA z 9 stycznia 2026 r., sygn. I FSK 10/23	8
Ustalenie podmiotu zobowiązanego do wystawienia korekty faktur po przejściu przedsiębiorstwa na podstawie ustawy o BFG w ramach przymusowej restrukturyzacji z zastosowaniem instrumentu przejścia przedsiębiorstwa i wybranych zobowiązań , wyrok NSA z 9 stycznia 2026 r., sygn. I FSK 46/23	8
Kwestia kwalifikacji wyodrębnianego działu jako ZCP w przypadku spółki prowadzącej działalność o charakterze holdingowym i zarządczym , wyrok WSA w Warszawie z 9 stycznia 2025 r., sygn. III SA/Wa 1992/25	9
Kwestia oceny, czy zapłacone odsetki oraz koszty procesu związane z zawartymi z kredytobiorcami ugodami stanowią dla banku koszty uzyskania przychodów , wyrok WSA w Warszawie z 8 stycznia 2026 r., sygn. III SA/Wa 2016/25	9
Przepis art. 24q ust. 8 ustawy CIT nie ma zastosowania do zaliczek na podatek , wyrok WSA w Warszawie z 8 stycznia 2026 r., sygn. III SA/Wa 2152/25	9
Z art. 25 ust. 7 pkt 3 ustawy CIT nie wynika, aby terminowa wpłata zaliczek była potwierdzeniem dokonanego wyboru takiej formy rozliczania podatku dochodowego od osób prawnych , wyrok WSA we Wrocławiu z 8 stycznia 2026 r., sygn. I SA/Wr 567/25	9

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Brak opodatkowania VAT aportu w postaci dwóch autobusów i stacji ładowania wniesionego przez gminę do spółki komunalnej , wyrok WSA w Warszawie z 30 grudnia 2025 r., sygn. III SA/Wa 1369/25	10
Kwestia alokacji kosztów kredytu przeznaczonego na zakup obligacji na gruncie ustawy CIT , wyrok WSA w Olsztynie z 17 grudnia 2025 r., sygn. I SA/OI 491/25	10
Skutki podatkowe w CIT połączenia spółek kapitałowych w procedurze uproszczonej, o której mowa w art. 515 (1) KSH , wyrok WSA w Łodzi z 12 listopada 2025 r., sygn. I SA/Łd 345/25	10
Zasady kalkulowania opłaty od środków spożywczych , wyrok WSA w Łodzi z 4 listopada 2025 r., sygn. I SA/Łd 498/25	10

Rozliczanie w VAT w przypadku sprzedaży wyrobów gotowych i form do produkcji tych wyrobów, wyrok NSA z 26 września 2025 r., sygn. I FSK 1233/22

W sprawach dotyczących podatkowych interpretacji indywidualnych Naczelny Sąd Administracyjny - przy związaniu podstawami kasacyjnymi stosownie do art. 183 § 1 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i jednocześnie z uwagi na wynikające z art. 134 § 1 w zw. z art. 57a prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, uwarunkowania dotyczące sądowej kontroli interpretacji indywidualnych przez sąd I - merytorycznie może rozważać tylko tę sferę prawa materialnego, która została uprzednio nakreślona w zarzutach skargi oraz powołanej w niej podstawie prawnej.

Przepisy art. 7 lub art. 8 ustawy VAT w połączeniu z konkretnym przedmiotem czynności opodatkowanych stanowią normatywny punkt odniesienia do zidentyfikowania czy z ekonomicznego punktu widzenia mamy do czynienia z jednym świadczeniem złożonym (składającym się z kilku czynności opodatkowanych, w których jedno jest świadczeniem głównym a pozostałe świadczeniami pomocniczymi), czy z oddzielnymi świadczeniami (samodzielnymi a nie pomocniczymi).

Określenie podstawy opodatkowania, uwzględniającej pozycje do niej doliczane w ramach przepisów art. 29a ust. 1 w zw. z ust. 6 pkt 2 ustawy VAT, musi poprzedzać ustalenie do czego (do jakiej czynności opodatkowanej/jakiego świadczenia) doliczamy daną płatność (z czym ją wiążemy).

Kwestia ustalenia momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT z tytułu wpłaconego wadium w ramach przetargu dotyczącego sprzedaży nieruchomości, wyrok NSA z 9 stycznia 2026 r., sygn. I FSK 10/23

Powstanie obowiązku podatkowego w podatku VAT w przypadku wpłaty wadium uiszczanego w ramach przetargu dotyczącego sprzedaży nieruchomości, następuje w momencie wyboru w przetargu nabywcy nieruchomości, czyli w momencie podpisania protokołu z przeprowadzonego przetargu. Wybór w przetargu oferenta stanowi

bowiem jednoznaczne określenie dostawy towaru pod względem podmiotowo-przedmiotowym, a gdy towarzyszy mu zaliczenie wadium na poczet ceny nabycia, oznacza uiszczenie części zapłaty przed dokonaniem dostawy towaru, co - stosownie do art. 19a ust. 8 ustawy VAT - rodzi w podatku VAT powstanie obowiązku podatkowego z tego tytułu w odniesieniu do otrzymanej kwoty.

Ustalenie podmiotu zobowiązanego do wystawienia korekty faktur po przejściu przedsiębiorstwa na podstawie ustawy o BFG w ramach przymusowej restrukturyzacji z zastosowaniem instrumentu przejścia przedsiębiorstwa i wybranych zobowiązań, wyrok NSA z 9 stycznia 2026 r., sygn. I FSK 46/23

Przy ocenie który podmiot odpowiadał będzie za ewentualne złożenie korekt w okresach przypadających po przejściu przedsiębiorstwa na podstawie ustawy o BFG istotne są trzy zasadnicze kwestie: i) to, że mamy do czynienia z przymusową restrukturyzacją z zastosowaniem instrumentu przejścia przedsiębiorstwa i wybranych zobowiązań (art. 174 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o BFG); ii) byt prawny podmiotu w restrukturyzacji nie wygaś; iii) zgodnie z rt. 174 ust. 4 ustawy o BFG, za zgodą przejmującego, BFG może wydać decyzję o zwrotnym przeniesieniu przedsiębiorstwa, wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań przejętych przez bank. Skoro nie wygaś byt prawny podmiotu w restrukturyzacji oraz przejmujący nie odpowiada za zobowiązania podatkowe podmiotu w restrukturyzacji, także powstałe po wszczęciu przymusowej restrukturyzacji (art. 176 ust. 3 ustawy BFG) – to w sytuacji, gdy w okresach przypadających po przejściu przedsiębiorstwa podmiotu w restrukturyzacji zajdą zdarzenia, które będą uzasadniały wystawienie korekt faktur sprzedażowych wystawionych przez podmiot w restrukturyzacji przed dniem przejścia, to do wystawienia faktur korygujących i ujmowania w swoich rozliczeniach podatkowych dla podatku VAT skutków tych zdarzeń, jest zobowiązany podmiot w restrukturyzacji, a nie podmiot przejmujący.

Kwestia kwalifikacji wyodrębnianego działu jako ZCP w przypadku spółki prowadzącej działalność o charakterze holdingowym i zarządczym, wyrok WSA w Warszawie z 9 stycznia 2025 r., sygn. III SA/Wa 1992/25

Niewątpliwie działalność o charakterze holdingowym i zarządczym stanowi działalność gospodarczą. Przedmiotem działalności spółki może być wyłącznie działalność holdingowa i zarządcza, co nie wyklucza uznania, że spółka ta prowadzi działalność gospodarczą, która jako całość stanowi przedsiębiorstwo. Nie stanowi przeszkody do uznania, że spółka prowadzi działalność i jako całość stanowi przedsiębiorstwo to, że to jej spółki zależne realizują projekty w zakresie budowy farm fotowoltaicznych i ich serwisowania. Nie stanowi również przeszkody w zakwalifikowaniu wydzielonego działu jako ZCP to, że oba działy, tj. wydzielany i pozostający w spółce prowadzą taką samą funkcjonalnie działalność (holdingową i zarządczą). Fakt pozostawienia w spółce dzielonej podobnej funkcjonalnie działalności nie stoi na przeszkodzie, do uznania wyodrębnionego na zewnątrz działu za ZCP.

Kwestia oceny, czy zapłacone odsetki oraz koszty procesu związane z zawartymi z kredytobiorcami umowami stanowią dla banku koszty uzyskania przychodów, wyrok WSA w Warszawie z 8 stycznia 2026 r., sygn. III SA/Wa 2016/25

Przychylić należy się do stanowiska organu, że wydatki na odsetki oraz koszty zastępstwa procesowego, związane z zawartymi z kredytobiorcami umowami nie przyczyniają się do osiągnięcia w przyszłości przez bank przychodu, a zatem nie mogą być traktowane jako koszty uzyskania przychodu. Zgadzając się ze stanowiskiem, że zawarcie umowy może być racjonalne z punktu widzenia przedsiębiorcy, to jednak nie można przyjąć, że każdy wydatek, który ponosi przedsiębiorca, działając racjonalnie, jednocześnie stanowi koszty uzyskania przychodu. Powyższe nie wynika bowiem z przepisów ustawy. Ustawodawca wskazał że wyraźnie, że koszt musi być poniesiony w celu uzyskania przychodu, ewentualnie zabezpieczenia bądź zachowania źródła przychodu. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w analizowanej sprawie.

Przepis art. 24q ust. 8 ustawy CIT nie ma zastosowania do zaliczek na podatek, wyrok WSA w Warszawie z 8 stycznia 2026 r., sygn. III SA/Wa 2152/25

Przepis art. 24q ust. 8 ustawy CIT posługując się sformułowaniem „pomniejszony o kwotę zapłaconego przez fundację rodzinną podatku obliczonego zgodnie z art. 19” nie może mieć zastosowania do zaliczek na podatek. Zaliczki nie są objęte tym przepisem. Ustawodawca w ustawie CIT posługuje się zarówno pojęciem podatku, jak i pojęciem zaliczki. W związku z powyższym skoro w ww. przepisie nie została wymieniona zaliczka, to tym samym biorąc pod uwagę wykładnię systemową ustawy CIT należy uznać, że przepis ten nie obejmuje swym zakresem zaliczek na podatek.

Z art. 25 ust. 7 pkt 3 ustawy CIT nie wynika, aby terminowa wpłata zaliczek była potwierdzeniem dokonanego wyboru takiej formy rozliczenia podatku dochodowego od osób prawnych, wyrok WSA we Wrocławiu z 8 stycznia 2026 r., sygn. I SA/Wr 567/25

Z art. 25 ust. 7 pkt 3 ustawy CIT nie wynika, aby terminowa wpłata zaliczek była potwierdzeniem dokonanego wyboru takiej formy rozliczenia podatku dochodowego od osób prawnych. Przepis ten mówi o podatnikach, którzy wybrali tę formę - chodzi więc o pewną sekwencję zdarzeń - podatnik, który wybrał taką formę wpłacania zaliczek ma określone obowiązki. Jednym z tych obowiązków jest wpłata zaliczki w terminie. Błędnego jest zatem stanowisko organu, że podatnik który wybiera taką formę rozliczeń terminowymi wpłatami potwierdza ten wybór. Wyboru można dokonać raz i tego wyboru podatnik dokonuje, a potem ma określone obowiązki - ma stosować tę formę, wpłacać zaliczki i dokonywać rozliczenia. Gdyby taką „sankcją” ustawodawca chciał zastosować, to wprost wyraziłby w przepisach ustawy zastrzeżenie, że nieterminowe uiszczanie zaliczek (czy np. niedokonanie rozliczenia) skutkuje utratą uprawnienia do rozliczenia w formie zaliczek uproszczonych. Takiego skutku w ustawie CIT nie przewidziano. Ponadto należy podkreślić, że wpłata zaliczki po terminie ma określony skutek w prawie podatkowym - mianowicie, zaliczka taka staje się zaległością podatkową. Z opisu stanu faktycznego wynika, że tak to spółka

zakwalifikowała - bowiem uiściła zaliczkę po terminie jednocześnie wpłacając obliczone przez siebie odsetki, a zatem pewna forma sankcji - wynikająca z przepisów prawa podatkowego - została na spółkę nałożona.

Brak opodatkowania VAT aportu w postaci dwóch autobusów i stacji ładowania wniesionego przez gminę do spółki komunalnej, wyrok WSA w Warszawie z 30 grudnia 2025 r., sygn. III SA/Wa 1369/25

Aport w postaci dwóch autobusów i stacji ładowania wniesiony przez gminę do spółki komunalnej, w której posiada ona 100% udziałów, nie stanowi czynności podlegającej VAT. Dokonując aportu gmina dysponowała bowiem swoim majątkiem, w celu wykonania zadań własnych poprzez dopuszczoną i przewidzianą prawem formę organizacyjną, jaką jest spółka komunalna.

Kwestia alokacji kosztów kredytu przeznaczonych na zakup obligacji na gruncie ustawy CIT, wyrok WSA w Olsztynie z 17 grudnia 2025 r., sygn. I SA/OI 491/25

Jeżeli wydatki związane z kosztami finansowania dłużnego nowej inwestycji w zakresie zakupu obligacji wyemitowanej przez podmiot powiązany zostały poniesione m.in. w celu zwiększenia przychodu z działalności operacyjnej, a ocena możliwości wpływu poniesienia tych kosztów na osiągnięcie tego przychodu jest realna, to istnieje związek pomiędzy tymi kosztami a źródłem przychodu innym niż zyski kapitałowe nawet wtedy, gdy wynikiem ich poniesienia w części było nabycie obligacji. W konsekwencji, z uwagi na ich pośredni charakter i związek zarówno z przychodami zaliczanymi do źródła zysków kapitałowych, jak również z przychodami zaliczanymi do innych źródeł (przychody operacyjne), a co za tym idzie brak możliwości przypisania tych kosztów do konkretnego źródła przychodów, zasadne było stanowisko spółki o możliwości dokonania alokacji z zastosowaniem art. 15 ust. 2b ustawy CIT.

Skutki podatkowe w CIT połączenia spółek kapitałowych w procedurze uproszczonej, o której mowa w art. 515¹ KSH, wyrok WSA w Łodzi z 12 listopada 2025 r., sygn. I SA/Łd 345/25

W niniejszej zaś sprawie z opisu zdarzenia przyszłego wynika wyraźnie, że zarówno spółka przejmująca, jak i spółka przejmowana mają jednego i tego samego udziałowca (akcjonariusza), a jednocześnie łączenie ma nastąpić na podstawie art. 515¹ § 1 KSH, a zatem bez emisji nowych udziałów. Zatem w świetle powyższego taka reorganizacja nie powoduje powstania przychodu na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT.

Zasady kalkulowania opłaty od środków spożywczych, wyrok WSA w Łodzi z 4 listopada 2025 r., sygn. I SA/Łd 498/25

Oceny właściwości konkretnego wyrobu pod kątem spełniania przez niego definicji przepisu art. 12b ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych należy dokonywać na moment powstania wobec niego obowiązku uiszczenia opłaty, a więc na moment wprowadzenia go na rynek zgodnie z art. 12a ust. 2 ustawy o zamówieniach publicznych.

Stosownie do art. 12f ust. 1 w zw. z art. 12a oraz art. 12b ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych, cukry występujące w napojach naturalnie nie są objęte opłatą od środków spożywczych, a w efekcie ich ilość (zawartość) nie może wpływać na wysokość tej opłaty. Błędne jest ustalenie podstawy opodatkowania opłatą od środków spożywczych wyłącznie na podstawie art. 12f ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych, w oderwaniu od zakresu przedmiotowego tej daniny wynikającego z art. 12a w zw. z art. 12b ustawy o zamówieniach publicznych. Skoro ustawodawca w art. 12b ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych zdecydował o wyłączeniu z zakresu opodatkowania opłatą od środków spożywczych cukrów występujących w napojach naturalnie, to art. 12f ust. 1 ustawy

o zamówieniach publicznych nie stanowi podstawy rozszerzenia obowiązku daninowego o tę kategorię środków.

Dokonując ustalenia zakresu znaczeniowego wyłączenia z końcowej części art. 12b ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych należy mieć na uwadze, że chodzi o napoje, które w swoim składzie zawierają substancje występujące w nich naturalnie. Substancje te, „występujące w nich naturalnie”, nie tracą tak określonego swojego charakteru poprzez fakt, że wchodziły w skład składnika/składników (aromat/baza smakowa, owoce/sok owocowy, w tym sok cytrynowy, sól palony), który został dodany w trakcie produkcji napoju. Z tego względu za błędny należy uznać pogląd organu jakoby pojęcie „zawartości cukrów” należało odnosić do łącznej sumy wszystkich cukrów znajdujących się w napoju, tj. zarówno pochodzenia naturalnego, jak i dodatków wyszczególnionych w art. 12a ust. 1 pkt 1 ustawy o zamówieniach publicznych.

Ustawodawca wprowadził opłatę od środków spożywczych, każdorazowo gdy w napoju wystąpi któryś z wymienionych w ust. 1 art. 12a ustawy o zamówieniach publicznych dodatków, nie wprowadził gradacji ani wykluczenia, że naliczenie opłaty z uwagi na dodatek z pkt 1 wyklucza naliczenie opłaty z pkt 2. Co więcej w art. 12f ustawy o zamówieniach publicznych wskazał odrębny, indywidualny sposób naliczenia każdej z opłat w zależności od rodzaju dodatku, jaki w napoju występuje. Kofeina i tauryna jest obok cukrów i substancji słodzących dodatkiem ujętym w innej „grupie dodatków”, z którego wystąpieniem w napoju ustawa wiąże obowiązek uiszczenia opłaty od środków spożywczych. A skoro tak, to mimo że napój spełnia wymogi do zastosowania wyłączenia z opłaty ze względu na udział masowy soku owocowego oraz zawartość cukrów (w tym również substancji słodzących) - art. 12b ust. 2 pkt 5 i pkt 6 ustawy o zamówieniach publicznych - to z uwagi na dodatek kofeiny będzie podlegać opłacie od środków spożywczych w wysokości 0,10 zł w przeliczeniu na litr napoju, gdyż zawiera kofeinę lub taurynę.

Z art. 12d ust. 1 pkt 2 ustawy o zamówieniach publicznych wynika, że podmiotem zobowiązanym do zapłaty opłaty jest zamawiający, w przypadku gdy skład napoju objętego opłatą stanowi element umowy zawartej przez producenta a dotyczącej produkcji tego napoju dla zamawiającego. Zgodnie zaś z art. 12d ust. 4 pkt 2 ustawy o zamówieniach publicznych informacja o zawarciu umowy zawiera informacje o składzie napojów będących przedmiotem umowy, w tym o dodatku kofeiny lub tauryny, substancji słodzących, o których mowa w art. 12a ust. 1 pkt 1, oraz o zawartości cukrów w przeliczeniu na objętość napojów, w zakresie niezbędnym do obliczenia opłaty, zgodnie z ich etykietą. Przytoczone uregulowanie dotyczy informacji o zawarciu umowy, o jakiej mowa w art. 12d ust. 1 pkt 2 ustawy o zamówieniach publicznych, w którym ustawodawca posługując się sformułowaniem „w zakresie niezbędnym do obliczenia opłaty” dał wskazówkę co informacja ma zawierać, zaś etykieta nie powinna być traktowana jako jedyne źródło danych służących do wyliczenia opłaty dla napojów, które zawierają substancje, o których mowa w art. 12a ust. 1 ustawy o zamówieniach publicznych występujące w nich naturalne i nienaturalne, w sytuacji gdy nie ma na niej wystarczających danych, aby ocenić czy dana substancja występuje naturalnie w napoju czy nie. Niewątpliwie producent napoju ma możliwość na podstawie posiadanych danych ustalić zawartość w napoju cukrów naturalnych i cukrów dodanych.

W art. 12f ust. 5 ustawy o zamówieniach publicznych ustawodawca doprecyzował, że do obliczenia opłaty zawartość cukrów w 100 ml napoju jest zaokrąglana w górę do pełnego grama. Wobec jasnego zapisu ustawy, wyjaśniającego ewentualne nieścisłości w omawianym zakresie, nie sposób zgodzić się ze spółką i pominąć tę regulację.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Przesłanka trwałego związania z gruntem w przypadku obiektów kontenerowych, w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2025 r. , interpretacja ogólna MF z 2 stycznia 2025 r., sygn. DPL2.8401.6.2025	14
Kwestia pobrania podatku u źródła w związku ze subrogacją pożyczek oraz konwersją w zakresie w jakim dotyczyła będzie ona odsetek przysługujących nowemu pożyczkodawcy , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 stycznia 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.601.2025.1.BD	14
Skutki podatkowe w CIT zwrotu dopłat uiszczonych do likwidowanej spółki , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 stycznia 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.541.2025.3.AW	15
Przesłanki powstania „zakładu” w rozumieniu art. 5 ust. 3 polsko-austriackiej UPO , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 stycznia 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.491.2025.2.AK	15
Zasady zaliczania kosztów remontów do kosztów uzyskania przychodów , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 stycznia 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.585.2025.1.AK	16
Korekta przychodu z tytułu zwrotu kary umownej, której wartość otrzymana przez spółkę została pierwotnie rozpoznana jako przychód oraz zaliczenia do kosztów uzyskania przychodu kwoty zapłaconych przez spółkę odsetek , interpretacja indywidualna z 30 grudnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.509.2025.3.BD	17
Skutki podatkowe w VAT wniesienia przez gminę wytworzonej infrastruktury do spółki , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 23 grudnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.813.2025.2.ASZ	17

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Ustalenie, czy wydatki ponoszone przez spółkę będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 23 grudnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB-1-1.4010.536.2025.2.KM	18
Brak obowiązku rozpoznania czynności opodatkowanych VAT i rozliczenia podatku VAT, a także rejestracji dla celów VAT w Polsce w związku z przemieszczeniem ropy naftowej z państwa trzeciego na terytorium UE przez terytorium Polski , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 grudnia 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.634.2025.1.RM	21
Zwolnienie z VAT czynności polegającej na świadczeniu za wynagrodzeniem usług podejmowanych w ramach umowy zabezpieczenia ceny energii elektrycznej , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 grudnia 2025 r. sygn. 0113-KDIPT1-3.4012.334.2020.13.OS.	22
Ustalenie limitu odliczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 1 u.p.d.o.p., gdy podatek pobrany został od przychodu zagranicznego bez uwzględnienia kosztów zagranicznych , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 grudnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.508.2020.11.END	23
Kwestia rozliczenia kosztów podatkowych kluczem rozliczeniowym, o którym mowa w art. 15 ust. 2-2a ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 grudnia 2025 r. sygn. 0111-KDIB2-1.4010.451.2025.2.ED	23

Przesłanka trwałego związania z gruntem w przypadku obiektów kontenerowych, w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2025 r. – interpretacja ogólna MF z 2 stycznia 2025 r., sygn. DPL2.8401.6.2025

Obiekty kontenerowe takie jak: pojemniki transportowe służące do przechowywania i transportu różnorodnych towarów, powszechnie stosowane w transporcie morskim, a także drogowym i kolejowym (tzw. kontenery morskie), jak również kontenery: biurowe, sanitarne, portierni, szatni itp., z uwagi na fakt, iż w większości przypadków nie są połączone z gruntem fizycznie, czyli nie są przymocowane do gruntu przez zastosowanie określonych technik budowlanych, nie są trwale związane z gruntem w rozumieniu definicji wprowadzonej do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych od 1 stycznia 2025 r. W konsekwencji nie stanowią one budowli wskazanych w poz. 10 załącznika nr 4 do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Istota obiektu kontenerowego, jaką jest możliwość jego wielokrotnego przenoszenia, nie wyklucza możliwości jego trwałego związania z gruntem w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Jeśli z uwagi na okoliczności faktyczne, np. ze względu na właściwości fizyczne gruntu, na jakim obiekt kontenerowy został posadowiony lub z uwagi na jego rozmiar, zostanie on zakotwiony w gruncie lub przymocowany do podłoża połączonego z gruntem w sposób zapewniający mu stabilność i odporność na czynniki zewnętrzne, to spełni przesłankę trwałego związania z gruntem w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Obiekt ten nie utraci w takim przypadku jednej z podstawowych cech, wyróżniających obiekty kontenerowe, tj. nie przestanie być mobilny, gdyż trwałe związanie obiektu z gruntem w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie oznacza, że jest on przymocowany do gruntu na stałe, a zatem nadal istnieje możliwość przeniesienia go w inne miejsce. Obiekt taki stanowić będzie budowlę wskazaną w poz. 10 załącznika nr 4 do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i będzie podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 1a ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Kwestia pobrania podatku u źródła w związku ze subrogacją pożyczek oraz konwersją w zakresie w jakim dotyczyła będzie ona odsetek przysługujących nowemu pożyczkodawcy, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 stycznia 2026 r., sygn. 0111-KDI-B1-2.4010.601.2025.1.BD

Jak wynika z wniosku subrogacja będzie czynnością, która zostanie dokonana pomiędzy dotychczasowym pożyczkodawcą a nowym pożyczkodawcą i będzie polegała na wniesieniu wierzytelności z tytułu pożyczek przez B do A. Zmiana nastąpi zatem jedynie w zakresie podmiotu, który może domagać się od spółki zwrotu wierzytelności z tytułu pożyczek. Zmianie nie ulegną natomiast przedmiot zobowiązania oraz kwota główna pożyczek wraz z należnymi odsetkami. Nie dojdzie również do żadnej wypłaty dokonywanej przez spółkę na rzecz dotychczasowego pożyczkodawcy ani na rzecz nowego pożyczkodawcy. Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że samo zawarcie umowy subrogacji pożyczki (zmiana pożyczkodawcy) nie spowoduje obowiązku pobrania przez płatnika podatku u źródła. Płatnik jest zobowiązany do poboru podatku u źródła jeśli dokonuje wypłaty na podstawie art. 21 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 ustawy CIT.

Odnosząc się do kwestii obliczenia, pobrania oraz wpłacenia do organu podatkowego podatku u źródła w związku z konwersją w zakresie w jakim dotyczyła będzie ona odsetek przysługujących nowemu pożyczkodawcy, które zostały naliczone przed przeprowadzeniem subrogacji oraz tych, które zostaną naliczone po zawarciu subrogacji należy zgodzić się ze stanowiskiem, że podatek pobiera się w dniu dokonania wypłaty i bez różnicy pozostaje kwestia czy zostały one naliczone przed zawarciem umowy subrogacji czy już po niej. Spełnienie przesłanek wskazanych w art. 21 ust. 3-5 ustawy CIT, a jednocześnie niewystępowanie okoliczności wykluczających zastosowanie zwolnienia od podatku u źródła w zakresie odsetek, wskazane w art. 21 ust. 6, art. 21 ust. 7, art. 21 ust. 9 ustawy CIT powoduje, że jako podmiot wypłacający odsetki na rzecz nowego pożyczkodawcy spółka nie będzie zobowiązana do obliczenia, pobrania oraz wpłacenia do organu podatkowego podatku u źródła. W przypadku prze-

kroczenia limitu kwotowego 2.000.000 zł spółka jako płatnik będzie zobowiązana do poboru i odprowadzenia podatku u źródła. Ustawodawca przewidział jednocześnie dwie możliwości niepobierania podatku w stawce wynikającej z polskich przepisów, nawet w przypadku przekroczenia limitu 2.000.000 zł, a mianowicie gdy: i) płatnik złoży oświadczenie o spełnieniu warunków do niepobierania podatku/stosowania stawki obniżonej lub zwolnienia; ii) podatnik (lub płatnik) uzyska opinię naczelnika urzędu skarbowego o stosowaniu zwolnienia. Pierwszą możliwością w zakresie nie stosowania limitu 2.000.000 zł jest złożenie przez płatnika oświadczenia o spełnieniu warunków do stosowania zwolnień/stawek obniżonych/niepobrania podatku - art. 26 ust. 7a ustawy CIT. Drugą możliwością niepobierania podatku po przekroczeniu limitu 2.000.000 zł jest uzyskanie opinii o stosowaniu zwolnienia, zgodnie z art. 26b ust. 1 ustawy CIT.

Skutki podatkowe w CIT zwrotu dopłat uiszczonych do likwidowanej spółki, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 5 stycznia 2026 r., sygn. 0111-KDIB-1-2.4010.541.2025.3.AW

W czasie likwidacji brak jest możliwości zwrotu dopłat. Świadczy o tym art. 275 § 2. KSH zgodnie z którym „w okresie likwidacji nie można, nawet częściowo, wypłacać wspólnikom zysków ani dokonywać podziału majątku spółki przed spłaceniem wszystkich zobowiązań”. To ograniczenie wynika z ogólnej zasady likwidacji, tj. w pierwszej kolejności likwidatorzy powinni zaspokoić wierzycieli, a dopiero potem ewentualnie rozdzielić majątek pomiędzy wspólników. W związku z powyższym należy uznać, że działania opisane we wniosku nie kwalifikują się jako zwrot dopłat, lecz stanowią podział majątku spółki. Po zakończeniu likwidacji dopłaty jako część majątku spółki wchodzi w skład masy rozdzielanej między wspólników – ale nie traktuje się tego odrębnie jako „zwrot dopłat” w znaczeniu art. 179 KSH. Zatem po przeprowadzeniu likwidacji spółki, dopłaty będą częścią majątku spółki otrzymanego przez wspólników w związku z likwidacją spółki, który stanowi dla wspólników przychód z zysków kapitałowych, o którym mowa w art. 7b ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy CIT.

Skoro dopłaty będą stanowiły część majątku spółki otrzymanego przez wspólników w związku z likwidacją spółki, który podlega opodatkowaniu jako przychody z zysków kapitałowych, to tym samym na podstawie art. 26 ust. 1 w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy CIT na likwidowanej spółce będą ciążyły obowiązki płatnika.

Przesłanki powstania „zakładu” w rozumieniu art. 5 ust. 3 polsko-austriackiej UPO, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 stycznia 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.491.2025.2.AK

Plac budowy (lub prace budowlane lub instalacyjne) istnieje od dnia, w którym przedsiębiorca rozpoczyna swoją działalność, co obejmuje wszelkie prace przygotowawcze wykonane w państwie, w którym ma być wzniesiona budowla (lub prowadzone prace budowlane lub instalacyjne). W analizowanej sprawie 12-miesięczny termin wynikający z art. 5 ust. 3 polsko-austriackiej UPO należy liczyć począwszy od daty faktycznego rozpoczęcia działań realizowanych przez spółkę na miejscu w Polsce, które planowane jest - zgodnie z aktualnym harmonogramem - na (...) 2026 r. Natomiast działania spółki podejmowane wcześniej, tj. niektóre czynności koncepcyjne oraz planistyczne dotyczące umowy realizowane wyłącznie poza Polską, tj. w austriackiej siedzibie spółki nie będą wliczane do tego terminu.

Za zakończenie prac instalacyjno-montażowych zgodnie z art. 5 ust. 3 polsko-austriackiej UPO powinna zostać uznana data ostatecznego odbioru końcowego (B), a nie jak uważa spółka data odbioru wstępnego (A). Po odbiorze (A) dalej pracownicy spółki bądź podwykonawcy będą obecni na miejscu. Po pierwsze będą usuwali wady/usterki takie, które nie będą skutkowały zagrożeniem dla bezpieczeństwa ani uniemożliwiały eksploatacji maszyny przez nabywcę. To, że tego typu naprawy/poprawki w maszynie zrealizowane przez personel spółki (lub jej podwykonawców) w ww. okresie stanowią będą naprawy w ramach gwarancji nie wpływa na zakończenie biegu terminu prac instalacyjno-montażowych. Wręcz przeciwnie prace instalacyjno-montażowych wykonywane w okresie gwarancyjnym również powinny być wliczone do terminu wynikającego z art. 5 ust. 3 ww. UPO. Jak wynika z opisu sprawy, po

dacie odbioru wstępnego pracownicy spółki lub podwykonawcy będą udzielać personelowi nabywcy instrukcji dotyczących technicznej i technologicznej optymalizacji przedmiotu umowy oraz zwiększenia jego wydajności do gwarantowanego poziomu. Okres, w którym pracownicy spółki będą wykonywać czynności doradcze i nadzorcze prowadzone poprzez obserwację pracy personelu nabywcy oraz udzielanie ustnych wskazówek/rad dotyczących prawidłowej obsługi maszyny również powinny być wliczane do okresu trwania prac instalacyjno-montażowych. Powyższe potwierdza fakt, że w przypadku wystąpienia w okresie rozruchu gwarancyjnego awarii technicznej, może powstać konieczność udzielenia przez pracowników spółki nabywcy wsparcia o charakterze technicznym, tj. bezpośrednie zaangażowanie w usuwanie awarii. A zatem, w sytuacji gdy realizacja umowy na zainstalowanie maszyny wraz z linią (...) będzie trwała powyżej 12 miesięcy, to powyższe prace będą skutkowały powstaniem dla spółki austriackiej zakładu podatkowego na terytorium Polski w rozumieniu art. 4a pkt 11 Ustawy CIT w zw. z art. 5 polsko-austriackiej UPO. Zrodzi to w rezultacie ograniczony obowiązek podatkowy dla przedsiębiorstwa w państwie źródła, rozciągający się na dochody osiągnięte od dnia rozpoczęcia świadczenia ww. usług na terenie Polski.

Zasady zaliczania kosztów remontów do kosztów uzyskania przychodów, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 2 stycznia 2026 r., sygn. 0111-KDIB-1-2.4010.585.2025.1.AK

W przedstawionym stanie faktycznym nie można uznać, że koszty remontów w różnych budynkach i lokalach wykonywane w różnym zakresie z uwagi na swój charakter powinny być powiązane z okresem przekraczającym rok podatkowy. Prace remontowe polegające na wymianie okien, posadzki, drzwi, balustrad, instalacji wodno-kanalizacyjnej, oświetleniowej, wykonanie gładzi na ścianach, remonty dachów, schodów itd. stanowią bieżące wydatki spółki. Efekt powyższych prac remontowych pozwoli w przyszłości wygenerować wyższe kwoty przychodów z wynajmu lokali użytkowych lub w ogóle pozwoli wygenerować jakiegokolwiek przychody, gdyż ich stan techniczny i użytkowy nie będzie budził wątpliwości najemcy, niemniej jednak,

ich charakter nie umożliwi powiązania z konkretnym okresem czasu.

Mając zatem na uwadze fakt, że w analizowanym przypadku nie zachodzi sytuacja, o której mowa w art. 15 ust. 4d ustawy CIT, tj. koszty remontów lokali użytkowych nie dotyczą okresu przekraczającego rok podatkowy (tj. z uwagi na charakter ponoszonych wydatków nie ma możliwości zdefiniowania okresu, którego koszty te mogłyby dotyczyć ponieważ prace remontowe prowadzone są w różnych budynkach i lokalach i w różnym zakresie), należy przyjąć, iż poniesione przez spółkę wydatki na prace remontowe powinny zostać ujęte w kosztach uzyskania przychodów jednorazowo, w dacie ich poniesienia.

Przez dzień poniesienia należy natomiast uznać dzień, na który analizowane wydatki zostały ujęte w księgach rachunkowych spółki, na podstawie otrzymanej przez spółkę faktury (rachunku dokumentującego przedmiotowe koszty lub innych dowodów w przypadku jej braku – bez względu na to, że dla celów bilansowych są one rozliczane w czasie, a więc obciążają (w odpowiednich częściach) wynik finansowy w kolejnych latach obrotowych).

Z opisu sprawy wynika, że spółka podjęła decyzję, by koszty remontów nie związanych z awarią powyżej kwoty 10.000 zł dla pojedynczego środka trwałego rozliczać poprzez rozliczenia międzyokresowe czynne w kosztach rachunkowych przez okres 25 lat. Uwzględniając powyższe, nie można zgodzić się ze spółką, że koszty remontów należy rozliczać w ten sam sposób do kosztów podatkowych, gdyż są one kosztami bezpośrednio związanymi z przychodami i zgodnie z art. 15 ust. 4 ustawy CIT koszty uzyskania przychodów bezpośrednio związanych z przychodami, poniesione w latach poprzedzających rok podatkowy oraz w roku podatkowym, są potrącalne w tym roku podatkowym, w którym osiągnięte zostały odpowiadające im przychody. Koszty remontów jako koszty uzyskania przychodów, inne niż koszty bezpośrednio związane z przychodami powinny być przez spółkę ujęte jako koszty podatkowe na podstawie art. 15 ust. 4e w zw. z art. 15 ust. 4d ustawy CIT a więc jednorazowo, w dacie ich poniesienia, pomimo rozliczania tych samych kosztów dla celów bilansowych w czasie.

Korekta przychodu z tytułu zwrotu kary umownej, której wartość otrzymana przez spółkę została pierwotnie rozpoznana jako przychód oraz zaliczenia do kosztów uzyskania przychodu kwoty zapłaconych przez spółkę odsetek, interpretacja indywidualna z 30 grudnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB-1-2.4010.509.2025.3.BD

W rozpatrywanej sprawie, część kary umownej została rozpoznana jako przychód podlegający przepisom ustawy CIT/ przychód podatkowy w rozliczeniu podatku CIT za 2017 r., zaś część została ujęta jako przychód podatkowy w rozliczeniu podatku CIT za 2018 r. Jednocześnie, przychody te były pierwotnie uwzględniane w kalkulacji dochodu spółki za wskazane powyżej lata, w tym w kalkulacji dochodu zwolnionego na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 26 ustawy CIT Z powyższego wynika, że w odniesieniu do zwrotu kary umownej w 2024 r., której otrzymanie przez spółkę zostało pierwotnie rozpoznane jako przychód częściowo w 2017 r. i w 2018 r., spółka nie będzie zobowiązana do dokonania korekty przychodu w rozliczeniu podatku CIT za 2024 r. w odniesieniu do zwrotu tej części kary umownej na rzecz kontrahentów, która uległa przedawnieniu.

Wydatek w postaci odsetek w odniesieniu do wynikającego z ugody zwrotu kary umownej można uznać za koszt podatkowy w rozumieniu przepisów ustawy CIT, o ile poniesiony koszt w sposób bezpośredni albo pośredni wpłynie na przychód podatkowy, jego osiągnięcie zachowanie albo zabezpieczenie. W rozpatrywanej sprawie kwota związana ze zwrotem kary umownej wynikająca z zawartej ugody, nie przyczyni się w żaden sposób do uzyskiwania dalszych przychodów. Wydatek ten wpłynie jedynie na pomniejszenie przychodu osiągniętego w wyniku otrzymania należności z tytułu zapłaty kary umownej przez kontrahentów. Tym samym zapłacona kwota odsetek, związana ze zwrotem kary umownej, wynikająca z zawartej ugody, nie będzie stanowić dla spółki kosztu uzyskania przychodu, o którym mowa w art. 15 ust. 1 ustawy CIT, bowiem nie ma związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy poniesionym wydatkiem, a powstaniem przychodu, zachowaniem albo zabezpieczeniem źródła przychodów. Tym samym ograniczenia,

o których mowa w art. 15c ustawy CIT nie mają w sprawie zastosowania.

Skutki podatkowe w VAT wniesienia przez gminę wytworzonej infrastruktury do spółki, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 23 grudnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.813.2025.2.ASZ

Planowana czynność wniesienia do spółki w drodze aportu sieci ciepłowniczej, sieci zasilania elektroenergetycznego, będzie dokonana w ramach pierwszego zasiedlenia, gdyż pierwsze zasiedlenie ww. obiektów nastąpi podczas ich przekazania aportem do spółki, rozpoczęcie użytkowania ww. obiektów nastąpi dopiero po jej przeniesieniu aportem do spółki.

Zatem wniesienie przez gminę w formie aportu do spółki sieci ciepłowniczej, sieci zasilania elektroenergetycznego, będzie stanowiło pierwsze zasiedlenie w rozumieniu art. 2 pkt 14 ustawy VAT, zgodnie z przepisami Dyrektywy 112 oraz w świetle utrwalonego orzecznictwa TSUE – szeroko jako „pierwsze zajęcie budynku/budowli, używanie”. Wobec powyższego, wniesienie przez gminę aportem ww. składników majątkowych (tj. sieci ciepłowniczej pierwszemu nabywcy po ich wybudowaniu, tj. spółce, nie będzie korzystało ze zwolnienia na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy VAT.

Z kolei celem ustalenia czy transakcja wniesienia aportem ww. sieci ciepłowniczej będzie mogła korzystać ze zwolnienia z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 10a ustawy VAT, należy dokonać rozstrzygnięcia czy przysługuje gminie prawo do odliczenia VAT naliczonego z tytułu wydatków na jej wytworzenie. Z wniosku wynika, że gmina planuje przekazać aportem wskazaną infrastrukturę na rzecz spółki. Oznacza to, że infrastruktura była budowana z zamiarem wykorzystania jej do wykonywania czynności opodatkowanych VAT.

Gminie przysługuje zatem prawo do odliczenia podatku naliczonego z faktur dokumentujących wydatki ponoszone na budowę sieci ciepłowniczej w ramach zadania inwestycyjnego. W konsekwencji, przesłanki zastosowania zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 10a ustawy VAT w rozpatrywanej sprawie nie będą spełnione, gdyż przysługuje gminie prawo do odliczenia podatku VAT

od wydatków ponoszonych na budowę sieci ciepłowniczej.

W niniejszej sprawie nie znajdzie również zastosowania zwolnienie określone w art. 43 ust. 1 pkt 2 ustawy VAT, z uwagi na niespełnienie warunków, o których mowa w tym przepisie. W rezultacie, w związku z brakiem możliwości zastosowania zwolnienia od podatku VAT w odniesieniu do czynności wniesienia aportem infrastruktury na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 2, pkt 10 i pkt 10a ustawy VAT należy stwierdzić, że ww. czynność wniesienia przez gminę aportem sieci ciepłowniczej, jako odpłatna dostawa towarów, będzie podlegała opodatkowaniu przy zastosowaniu właściwej stawki VAT.

Ustalenie, czy wydatki ponoszone przez spółkę będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 23 grudnia 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.536.2025.2.KM

Wydatki ponoszone przez spółkę na upominki w postaci koszy prezentowych kwalifikowane są do kosztów reprezentacji. Nie mniej jednak koszty reprezentacji mają co do zasady związek z działalnością gospodarczą. Tego rodzaju wydatki ponoszone są w celu wykreowania pozytywnej opinii o spółce, a także przedstawienia jej wizerunku jako godnego zaufania partnera gospodarczego. Wydatki tego typu służą podtrzymaniu i rozwinięciu istniejących relacji biznesowych, co przekłada się na długotrwałą współpracę i wysokość osiąganego przychodu. Kosze wręczane są wraz z kartkami zawierającymi życzenia świąteczne lub okolicznościowe.

Wręczanie upominków świątecznych kontrahentom jest dobrym zwyczajem i praktyką powszechnie stosowaną przez przedsiębiorców. To doskonały sposób na wyrażenie uznania, budowanie relacji i wzmacnianie wizerunku spółki. Zatem, wydatki w postaci koszy prezentowych, które zawierają m.in. alkohol, mogą być uznane za związane z działalnością gospodarczą, o ile ich przekazanie miało na celu stworzenie dobrych relacji z kontrahentem. Wydatki ponoszone przez spółkę na prezenty przekazywane kontrahentom nie będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT jako wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą.

Ponadto ww. wydatki nie kwalifikują się do żadnej innej kategorii dochodu podlegającego opodatkowaniu ryczałtem.

Wydatku na alkohol nie można uznać za związany z prowadzoną działalnością gospodarczą. Alkohol nie jest konieczny, czy też niezbędny podczas spotkań integracyjnych, trudno jest doszukać się w tym przypadku związku alkoholu z osiąganiem przychodów przez spółkę. Ponadto, trudno jednoznacznie powiązać wydatek na alkohol z zakładanym celem organizowanych przez spółkę imprez integracyjnych, tj. integracji całego zespołu firmy, pracowników i współpracowników pomiędzy sobą, ale również pracowników i współpracowników z kadrą zarządczą i właścicielską. Zatem nie można uznać, że wydatki na alkohol będą pomocne w budowaniu relacji pomiędzy ww. osobami. Tym samym należy uznać, że pozostają poza związkiem przyczynowo-skutkowym zakładającym dążenie do osiągnięcia przychodu. Wobec czego, wydatki na alkohol jako wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą podlegają opodatkowaniu estońskim CIT. W odniesieniu natomiast do pozostałych wydatków ponoszonych przez spółkę na organizowanie imprez integracyjnych (nieobejmujących alkoholu), tj. wynajem lokalu (restauracja, centrum konferencyjne), koszty zakwaterowania (w przypadku organizacji imprezy poza miejscowością siedziby), wydatki na usługi gastronomiczne (lunch, obiad, kolacja, bankiet), wynajem środków transportu (autokarów, busów), wydatki na atrakcje i aktywności (gry i zabawy integracyjne, występy artystyczne, wynagrodzenia dla animatorów i instruktorów, wynajem sprzętu sportowo-rekreacyjnego), stwierdzić należy, że ww. wydatki nie będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT jako wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą. Ponadto, wydatki te nie kwalifikują się do żadnej innej kategorii dochodu podlegającego opodatkowaniu ryczałtem.

Wydatki ponoszone przez spółkę na usługi gastronomiczne i cateringowe dla członków zarządu nie będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT. Skoro ww. wydatki związane są z wykonywaniem przez członków zarządu swoich obowiązków służbowych wynikających z uprawnień do reprezentowania spółki, to takie wydatki nie stanowią żadnej z kategorii dochodów

podlegających opodatkowaniu ryczałtem, o których mowa w art. 28m ust. 1 ustawy CIT.

Wydatki ponoszone przez spółkę na podróże służbowe członków zarządu oraz współpracowników związane ze spotkaniami z kluczowymi klientami, udziałem w konferencjach branżowych i targach oraz rozwojem biznesu i ekspansją nie kwalifikują się do żadnej kategorii dochodu opodatkowanego ryczałtem.

Powyższe wynika z faktu, iż z opisu sprawy wynika, że ww. wydatki są ściśle związane z działalnością gospodarczą spółki. Wiąże się bowiem ściśle z wykonywanymi przez członków zarządu oraz współpracowników obowiązkami w spółce i nie realizują osobistych potrzeb tych osób. Ponadto, co najistotniejsze, podróże służbowe współpracowników oraz członków zarządu przekładają się na bieżące funkcjonowanie spółki oraz osiągnięte przez nią dochody. Tym samym, wydatki ponoszone przez spółkę na podróże służbowe członków zarządu oraz współpracowników nie stanowią żadnej z kategorii dochodów podlegających opodatkowaniu ryczałtem, o których mowa w art. 28m ust. 1 ustawy CIT.

Skoro wydatki na wypłatę wynagrodzeń z tytułu umów o pracę dla członków zarządu będących jednocześnie współnikami mieszczą się w limicie pięciokrotności średniego miesięcznego wynagrodzenia wypłacanego przez podatnika z tytułów, o których mowa w art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 7, 8 i 9 ustawy PIT, lub pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, przy czym średnie miesięczne wynagrodzenie ustala się za miesiąc poprzedzający miesiąc dokonania wypłat osobie fizycznej, to stwierdzić należy, że wydatki ponoszone przez spółkę na wynagrodzenia za pracę członków zarządu będących udziałowcami nie stanowią żadnej z kategorii dochodów podlegających opodatkowaniu ryczałtem, o których mowa w art. 28m ust. 1 ustawy CIT.

Wpłaty na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych nie stanowią ukrytych zysków, bowiem nie stanowią świadczenia pieniężnego, niepieniężnego, odpłatnego, nieodpłatnego lub częściowo odpłatnego, wykonanego w związku z pra-

wem do udziału w zysku, innego niż podzielony zysk, których beneficjentem, bezpośrednio lub pośrednio, jest udziałowiec, akcjonariusz albo wspólnik lub podmiot powiązany bezpośrednio lub pośrednio z podatnikiem lub z tym udziałowcem, akcjonariuszem albo wspólnikiem. Wydatki te nie są również wydatkami niezwiązanymi z działalnością gospodarczą, ponieważ obowiązek ich ponoszenia został uregulowany w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Ponadto, ww. wydatki nie stanowią żadnej innej z kategorii dochodów podlegających opodatkowaniu ryczałtem, o których mowa w art. 28m ust. 1 ustawy CIT.

Wydatki ponoszone przez spółkę na samochody osobowe użytkowane w spółce przez pracowników nie będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT. W przypadku gdy podatnik opodatkowany ryczałtem od dochodów spółek wykorzystuje składniki majątku wyłącznie dla celów działalności gospodarczej, wówczas nie jest on zobowiązany do zapłaty podatku od dochodu z tytułu ukrytych zysków ani dochodu z tytułu wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą. Jednakże, zgodnie z art. 28m ust. 5 ustawy CIT ciężar dowodu, że składniki majątku są wykorzystywane na cele działalności gospodarczej, spoczywa na podatniku.

Skoro zatem samochody osobowe wykorzystywane są przez pracowników wyłącznie na cele związane z prowadzoną przez spółkę działalnością gospodarczą, to nie będą kwalifikowane jako ukryte zyski i nie będą podlegały opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek zgodnie z art. 28m ust. 4 pkt 2 lit. a ustawy CIT, ani jako wydatek niezwiązany z działalnością gospodarczą, o którym mowa w art. 28m ust. 4a pkt 1 ustawy CIT, pod warunkiem że spółka jest w stanie udowodnić ten fakt. Ponadto, ww. wydatki nie będą również stanowiły żadnej innej kategorii wydatków, które spółka musiałaby opodatkować ryczałtem od dochodów spółek, gdyż nie spełniają one przesłanek do uznania za którąkolwiek z kategorii wydatków podlegających opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek.

W przypadku wykorzystywania samo-

chodu do celów innych niż związanych z działalnością gospodarczą: a) przez wspólnika, podmiot powiązany bezpośrednio lub pośrednio z podatnikiem lub z tym wspólnikiem - to w takim przypadku powstaje ukryty zysk, b) przez podmiot niebędący wspólnikiem, podmiotem powiązanym bezpośrednio lub pośrednio z podatnikiem lub z tym wspólnikiem - to w takim przypadku powstaje wydatek niezwiązany z działalnością gospodarczą.

Wydatki ponoszone przez spółkę na zapłatę czynszu za najem budynku od ojca wspólnika nie będą stanowiły dla spółki ukrytych zysków w rozumieniu art. 28m ust. 3 pkt 3 ustawy CIT, a w konsekwencji nie będą podlegały opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek po stronie spółki na podstawie art. 28m ust. 1 pkt 2 ustawy CIT, bowiem nie ziszcą się podstawowy warunek wynikający ze zdania wstępnego art. 28m ust. 3 ustawy CIT, tj. zapłata czynszu najmu nie zostanie dokonana na rzecz podmiotu, który posiada prawo do udziału w zysku.

Wydatki te nie mogą być również uznane za wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT, ponieważ wydatki te związane są z wynajmem nieruchomości, w której zlokalizowane jest biuro, w którym pracują wszyscy pracownicy spółki. Jest to główne miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. Zatem z całą pewnością wydatki te ponoszone są w związku z prowadzoną przez spółkę działalnością gospodarczą.

Powyższe wydatki nie będą również stanowiły żadnej innej kategorii wydatków, które spółka musiałaby opodatkować ryczałtem od dochodów spółek, gdyż nie spełniają one przesłanek do uznania za którąkolwiek z kategorii wydatków podlegających opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek. Zatem, wydatki ponoszone przez spółkę na zapłatę czynszu za najmu budynku od podmiotu powiązanego nie będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT.

Wydatki ponoszone przez spółkę na zapewnienie pracownikom prywatnej opieki medycznej nie będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT jako ukryte zyski ani wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą. Ponadto, ww. wydatki nie będą również stanowiły żadnej innej kategorii

wydatków, które spółka musiałaby opodatkować ryczałtem od dochodów spółek, gdyż nie spełniają one przesłanek do uznania za którąkolwiek z kategorii wydatków podlegających opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek.

Wydatki ponoszone przez spółkę na zapłatę kar umownych nie będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT jako tzw. ukryte zyski w rozumieniu art. 28m ust. 1 pkt 2 ustawy CIT i tym samym nie będą stanowić dochodu podlegającego opodatkowaniu estońskim CIT, po stronie spółki jako ukryty zysk. Wskazane wydatki nie są ponoszone przez spółkę w związku z prawem do udziału w zysku, innego niż podzielnego zysk, ale mają na celu wywiązanie się z umowy łączącej spółkę z kontrahentem w przypadku powstałych uchybień.

Ponadto, ww. wydatki nie będą stanowiły wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT. Wydatki związane z karami umownymi wskazują na związek z istotą prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej polegającej na wykonywaniu robót budowlanych. Kary są ponoszone dodatkowo wskutek prowadzenia takiej działalności jako działalności o charakterze zarobkowym i wykazują związek z tą działalnością. Wydatki te nie będą stanowiły wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT, wobec czego nie będą podlegały opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek. Powyższe wydatki nie będą również stanowiły żadnej innej kategorii wydatków, które spółka musiałaby opodatkować ryczałtem od dochodów spółek, gdyż nie spełniają one przesłanek do uznania za którąkolwiek z kategorii wydatków podlegających opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek.

Przez udzielanie pracownikom pożyczek spółka buduje lojalność oraz zaufanie. Świadczenia te mają również działania motywujące i wpływające na jakość i efektywność pracy, co następnie przekłada się na wysokość uzyskanych przez spółkę przychodów. Zatem, wydatki na udzielanie pożyczek dla pracowników nie kwalifikują się do żadnej kategorii dochodu opodatkowanego ryczałtem. Tym samym uznać należy, że wydatki ponoszone przez

spółkę na udzielanie pożyczek dla pracowników nie będą podlegały opodatkowaniu estońskim CIT.

Umowa sponsoringu jako szczególnego rodzaju reklama spółki, nie będzie powodowała, że wydatki na sponsoring będą stanowiły dochód spółki jako wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą. Beneficjentem wydatków na sponsoring nie jest bezpośrednio lub pośrednio wspólnik spółki lub inny podmiot z nim powiązany. Z opisu sprawy nie wynika, że podmioty na rzecz których ponoszone są wydatki na sponsoring są podmiotami powiązanymi, zatem analiza pod kątem ukrytych zysków jest bezzasadna. Ponadto, wydatki na sponsoring nie będą również stanowiły żadnej innej kategorii wydatków, które spółka musiałaby opodatkować ryczałtem od dochodów spółek, gdyż nie spełniają one przesłanek do uznania za którąkolwiek z kategorii wydatków podlegających opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek. Zatem, poniesione przez spółkę wydatki na sponsoring nie będą podlegały opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek.

Wydatków ponoszonych przez spółkę na szkolenia dla pracowników i współpracowników nie można uznać za ukryte zyski, gdyż jak wynika z opisu sprawy zarówno pracownicy, jak i współpracownicy nie są podmiotami powiązanymi ze spółką. Powyższe koszty nie stanowią też wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą.

Wydatki ponoszone przez spółkę na zaliczki dla członków zarządu na zakup (...), niezbędnego wyposażenia oraz pokrycie innych kosztów spółki, nie podlegają opodatkowaniu estońskim CIT.

Wydatki ponoszone przez spółkę na wyjazdy integracyjne członków zarządu z kluczowymi klientami są wydatkami z tytułu świadczenia na rzecz podmiotu powiązanego ze spółką. Świadczenie to jest związane z posiadanym statusem udziałowca i będzie mieć charakter niepieniężny. Spółka jako odrębny podmiot nie jest zobowiązana do pokrywania tego rodzaju kosztów na rzecz swojego udziałowca. Wyjazdy te mają głównie charakter turystyczny, o czym świadczy atrakcyjność miejsc podróży. Ponadto, sam fakt, iż w wyjazdach biorą udział kluczowi kontrahenci nie przesądza

o gospodarczym charakterze wyjazdów, skoro dominującym elementem wyjazdów jest aspekt rekreacyjno-wypoczynkowy. Z całokształtu opisanych przez spółkę okoliczności wynika, że poniesienie wydatków na wyjazdy integracyjne członków zarządu z kluczowymi klientami pozwala na uznanie, że winny one stanowić ukryty zysk w świetle art. 28m ust. 3 w zw. z art. 28m ust. 1 pkt 2 ustawy CIT i tym samym podlegać opodatkowaniu estońskim CIT.

Najem powierzchni biurowej na rzecz udziałowca do celów prowadzonej przez niego jednoosobowej działalności gospodarczej nie będzie stanowił żadnej kategorii dochodu podlegającego opodatkowaniu ryczałtem.

Brak obowiązku rozpoznania czynności opodatkowanych VAT i rozliczenia podatku VAT, a także rejestracji dla celów VAT w Polsce w związku z przemieszczeniem ropy naftowej z państwa trzeciego na terytorium UE przez terytorium Polski, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 grudnia 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.634.2025.1.RM

Udział w transakcji opisanej we wniosku nie będzie wiązał się z wystąpieniem obowiązku rozpoznania przez spółkę włoską czynności opodatkowanych VAT w Polsce. W analizowanej sprawie, ropa będzie przesyłana z kraju trzeciego do Niemiec przez terytorium Polski. Przy czym, w trakcie tego przemieszczenia ropa będzie objęta celną procedurą tranzytu. Co istotne, procedura tranzytu nie zakończy się w Polsce. Ropa naftowa nabyta w kraju trzecim nie będzie dopuszczona do obrotu na terytorium Polski. Zakończenie procedury tranzytu, dopuszczenie do obrotu i import ropy naftowej w rozumieniu przepisów celnych nastąpi dopiero na terytorium Niemiec.

Obowiązek uiszczenia należności celnych oraz podatku od wartości dodanej z tytułu importu na terytorium Niemiec będzie ciążył na spółce niemieckiej, która będzie importerem towaru na terytorium Niemiec. Biorąc pod uwagę treść art. 26a ust. 2 pkt 4 Ustawy VAT, skoro zakończenie procedury tranzytu nastąpi na terytorium Niemiec, to oznacza, że miejscem importu towaru nie będzie Polska, lecz - stosownie do art. 26a ust. 2 pkt 4 ustawy VAT terytorium Niemiec.

Przemieszczenie towaru z Kazachstanu do Niemiec przez przepompownię w Polsce nie będzie wiązało się ze zgłoszeniem towaru do procedury dopuszczenia do obrotu i powstaniem długu celnego, zatem w Polsce nie powstanie obowiązek podatkowy tytułu importu towarów, który zgodnie z art. 19a ust. 9 ustawy VAT powstaje z chwilą powstania długu celnego.

Tym samym, spółka włoska nie będzie podatnikiem z tytułu importu towarów, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT zobowiązanym do rozliczenia w Polsce podatku VAT z tytułu importu towarów. Nie wystąpi również okoliczności, o których mowa w art. 19a ust. 10a lub 11 ustawy VAT, a więc takie które skutkują powstaniem obowiązku podatkowego z tytułu importu towarów i dotyczą przypadku objęcia importowanych towarów procedurami celnymi wymienionymi w tych przepisach, w tym procedurą tranzytu. W konsekwencji, należy uznać, że skoro Polska nie będzie miejscem importu (opodatkowania) przesyłanego towaru, spółka nie będzie zobowiązana do rozliczenia podatku należnego z tytułu importu w Polsce.

Dostawa towaru na rzecz spółki niemieckiej nie będzie stanowić WDT, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy VAT opodatkowanej VAT w Polsce, na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy VAT Spółka włoska będzie nabywać towar od dostawcy z Kazachstanu, a następnie sprzedawać go niemieckiej spółce. Towar będzie transportowany w procedurze tranzytu w rozumieniu przepisów rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny, systemem rurociągów z Kazachstanu do Niemiec przez przepompownię graniczną w Polsce. Za organizację transportu ropy naftowej z Kazachstanu do przepompowni, w tym za wybór przewoźnika - będzie odpowiedzialny dostawca z Kazachstanu. Natomiast za transport towaru z przepompowni do rafinerii w Niemczech będzie odpowiedzialna spółka niemiecka. Jednocześnie przeniesienie prawa do rozporządzania towarem jak właściciel z dostawcy z Kazachstanu na spółkę, a następnie ze spółki na spółkę niemiecką

nastąpi przed odprawą importową.

Ropa naftowa nabyta przez spółkę a następnie przez spółkę niemiecką nie będzie dopuszczona do obrotu na terytorium Polski. Zakończenie procedury tranzytu, import towaru i dopuszczenie towaru do obrotu w UE nastąpi na terytorium Niemiec. Importerem będzie spółka niemiecka. Polska nie będzie miejscem importu (opodatkowania) dla przesyłanego towaru (stosownie do art. 26a ustawy VAT), a spółka nie będzie podatnikiem, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT zobowiązanym do rozliczenia podatku VAT z tytułu importu towarów. Skoro spółka włoska nie będzie podatnikiem z tytułu importu towarów, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT (podatnikiem z tytułu importu towarów jest nabywca niemiecki), to transakcja dokonana pomiędzy spółką włoską a spółką niemiecką nie wpisuje się w dyspozycję art. 22 ust. 4 ustawy VAT. W związku z tym, dostawę towarów dokonaną przez spółkę włoską na rzecz spółki niemieckiej należy uznać - stosownie do art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT - za dokonaną, a tym samym opodatkowaną, w miejscu rozpoczęcia wysyłki, tj. na terytorium Kazachstanu.

W tym przypadku, dostawa towaru dokonana przez spółkę na rzecz spółki niemieckiej nie będzie podlegała opodatkowaniu VAT przez spółkę na terytorium kraju. Nabycie towaru przez spółkę od dostawcy z Kazachstanu jak również dostawa dokonana przez spółkę na rzecz spółki niemieckiej nie będzie stanowiła czynności opodatkowanych wskazanych w art. 5 ust. 1 ustawy VAT. W konsekwencji, spółka włoska nie będzie zobowiązana do złożenia zgłoszenia rejestracyjnego, o którym mowa w art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy VAT, w związku z udziałem w transakcji.

Zwolnienie z VAT czynności polegającej na świadczeniu za wynagrodzeniem usług podejmowanych w ramach umowy zabezpieczenia ceny energii elektrycznej, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 grudnia 2025 r. sygn. 0113-KDIPT1-3.4012.334.2020.13.OS.

Mając na względzie okoliczności sprawy należy stwierdzić, że w przedmiotowym przypadku dotyczącym zawarcia umowy polegającej na zabezpieczeniu cen energii elektrycznej

nie mamy do czynienia z zabezpieczeniem dokonanej/zawartej transakcji finansowej, lecz z zawarciem umowy finansowej, która jest realizowana poprzez wykorzystanie instrumentu finansowego. Świadczone przez spółkę w ramach ww. umowy usługi korzystają przy tym ze zwolnienia na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT. Nie bez znaczenia jest przy tym fakt, że w wyniku zawartej umowy realizowanej przy użyciu ww. instrumentu finansowego dochodzi do zmiany sytuacji prawnej i finansowej stron umowy w zależności bowiem od tego czy cena energii jest wyższa bądź niższa od ustalonej w umowie, spółka bądź jej kontrahent w oparciu o rozliczenie miesięczne wypłaca drugiej stronie ostateczną kwotę różnicy. Zatem w przedmiotowej sprawie dochodzi do świadczenia przez spółkę na rzecz kontrahenta usług, które korzystają ze zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT.

Wynagrodzeniem spółki jest ostateczna Kwota różnicy, gdyż to ta kwota zostaje spółce wypłacona przez kontrahenta z tytułu świadczonych przez niego usług (o ile jest ona w ogóle należna spółce za dany miesiąc). Zatem w analizowanym przypadku, podstawę opodatkowania dla celów podatku VAT, o której mowa w art. 29a ust. 1 ustawy VAT., z tytułu czynności wykonywanych przez spółkę w ramach umowy stanowi kwota będąca faktycznym wynagrodzeniem spółki, a więc ostateczna kwota różnicy należna spółce od kontrahenta na podstawie rozliczenia miesięcznego, pomniejszona o kwotę podatku należnego. A zatem, w opisanym przypadku ww. usług związanych z transakcjami wykorzystującymi instrumenty finansowe typu „swap” podstawę opodatkowania z tytułu świadczonej usługi stanowi wynagrodzenie, jakie otrzymuje spółka za świadczoną usługę, tj. ostateczną kwotę różnicy należną spółce od kontrahenta na podstawie rozliczenia miesięcznego, pomniejszoną o kwotę podatku należnego.

Wykonywane przez spółkę czynności w zakresie opisanym we wniosku, będą stanowiły czynności o charakterze pomocniczym w rozumieniu art. 90 ust. 6 ustawy VAT. Zatem, w świetle obowiązującego stanu prawnego wartość obrotu z tytułu wykonywania przez spółkę czynności zabezpieczenia ceny energii elektrycznej nie powinna być uwzględniona w obrocie, o którym mowa w art. 90 ust. 2 ustawy VAT.

Ustalenie limitu odliczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ustawy CIT, gdy podatek pobrany został od przychodu zagranicznego bez uwzględnienia kosztów zagranicznych interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 grudnia 2025 r. sygn. 0113-KD IPT1-3.4012.334.2020.13.OS.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że limit odliczenia dla podatku zagranicznego zapłaconego w (...), bez względu na to, czy zapłaconego bezpośrednio przez podatnika, czy też za pośrednictwem płatnika, powinien zostać uwzględniony poprzez ustalenie proporcji kwoty przychodu zagranicznego, od którego pobrany został podatek zagraniczny, w danym roku podatkowym do sumy dochodu krajowego i przychodu zagranicznego, a następnie odniesienie tak ustalonej proporcji do kwoty obliczonego podatku.

Powyższa metoda wiązałaby się bowiem z obliczaniem limitu odliczenia poprzez połączenie wartości z dwóch różnych kategorii pojęciowych, tj. przychodu zagranicznego oraz dochodu krajowego. W odniesieniu do art. 20 ust. 1 zdanie 1 ustawy CIT, dochody i przychody nie są traktowane w ten sam sposób przez ustawodawcę. Mając na uwadze powyższe, w sytuacji spółki przychód powinien zostać ustalony na podstawie art. 18 ust. 1 w zw. z art. 7 ustawy CIT natomiast koszty - zgodnie z art. 15 ustawy CIT. Tak wyliczony dochód winien stanowić podstawę do ustalenia przez spółkę limitu odliczenia podatku zapłaconego za granicą.

Kwestia rozliczenia kosztów podatkowych kluczem rozliczeniowym, o którym mowa w art. 15 ust. 2-2a ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 grudnia 2025 r. sygn. 0111-KD IB2-1.4010.451.2025.2.ED

W przypadku wydatków, które są związane zarówno z działalnością pozarolniczą (opodatkowaną), jak i z działalnością rolniczą (nieopodatkowaną) – koszty podatkowe należy rozliczać proporcjonalnie w takim stosunku, w jakim pozostaje wysokość przychodu podlegającego opodatkowaniu i zwolnionego z opodatkowania w ogólnej kwocie przychodów dotyczących tych źródeł przychodów.

Oznacza to, że w części w jakiej spółka nie

jest w stanie bezpośrednio alokować kosztów wspólnych, jak wynika z wniosku, do takich kosztów zaliczane są w szczególności np. koszty amortyzacji wybranych ŚT lub WNiP, zakup paliwa do niektórych samochodów osobowych, zakup materiałów biurowych, koszty szkoleń, najmu, usług administracyjnych i mediów, koszty usług informatycznych, doradczych, prawnych, kadrowo-płacowych, ubezpieczeń, wynagrodzeń oraz koszty składek PPK i ZUS pewnych grup pracowników, niektóre koszty podróży służbowych oraz inne podobne koszty, w tym także m.in. koszty zakupu (...), zużycia materiałów i surowców, to spółka powinna rozliczyć je kluczem proporcji, o którym mowa w art. 15 ust. 2-2a ustawy CIT, tj. wartość tych kosztów przemnożyć przez stosunek przychodów podlegających opodatkowaniu do sumy przychodów ogółem (przychody podlegające opodatkowaniu, tj. z działalności pozarolniczej, które są opodatkowane oraz przychody z działalności rolniczej).

Biorąc pod uwagę opis sprawy, z którego wynika, że 2 czerwca 2025 r. doszło do połączenia spółek przejmowanych ze spółką przejmującą, zauważyć należy, że od tego dnia spółka przejmująca prowadzi zarówno działalność rolniczą (wyłączoną z opodatkowania na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT), jak i działalność gospodarczą (opodatkowaną na zasadach ogólnych). Zatem, należy zgodzić się, że w kalkulacji klucza rozliczeniowego, o którym mowa w art. 15 ust. 2-2a ustawy CIT, za rok podatkowy, w którym doszło do połączenia spółki przejmującej ze spółkami przejmowanymi, spółka przejmująca powinna uwzględnić wszystkie przychody wykazane w deklaracji CIT-8 składanej przez nią za ten rok podatkowy (tj. przychody spółek przejmowanych do dnia połączenia, a także przychody spółki przejmującej za cały rok podatkowy, w którym doszło do połączenia).

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl